

PS Justinian Chira – Pastorală la Nasterea Domnului 2010

† Iustinian

Din mila lui Dumnezeu, Episcop al Maramuresului si Satmarului.

Iubitului cler, cinului monahal, dreptcredinciosului nostru popor din Episcopia Ortodoxa Romana a Maramuresului si Satmarului:

Har, binecuvantare si pace de la Dumnezeu iar de la noi, calde urari de liniste si fericire pentru Sfintele Sarbatori ale Nasterii Domnului.

Iubitii mei fii sufletesti,

Ne-a ajutat Bunul Dumnezeu sa terminam sase saptamani de curatenie si de post. Postul Nasterii Domnului se numeste postul bucuriei, pentru ca in acest post, spre deosebire de celelalte posturi, de la inceput pana la sfarsit, tot crestinul se bucura in sufletul lui, intr-o asteptare deosebit de importanta. Asa cum asteapta copiii pe tatal lor, asa cum asteapta copiii pe mama lor, asa au asteptat fiii lui Adam cateva mii de ani. Mii de ani L-au asteptat pe Mantuitorul lumii, L-au asteptat pe Mesia.

Aceasta credinta si aceasta asteptare a existat la intreg neamul omenesc. Nu numai la poporul ales, carora prin prooroci li s-a vestit venirea lui Hristos, ci la toate popoarele lumii a existat credinta in nasterea si venirea lui Iisus Hristos. Chiar si la popoarele cele mai inapoiate din inima Asiei si din inima Africii, chiar si la popoarele care au fost descoperite in lumea noua din America, si acolo exista la oameni credinta in Nasterea si in venirea lui Hristos, in Nasterea Fiului lui Dumnezeu pe pamant.

Aceasta credinta era universala pentru ca pornea de la un protoevanghelium, adica de la o evanghelie inceputoare: "Dusmanie voi pune intre tine si intre femeie, intre samanta ta si samanta ei; aceasta iti va zdrobi capul, iar tu ii vei intepa calcaiul" (Facere 3,15).

Atunci cand Eva si Adam, inselati fiind de vrajmasul, au calcat porunca lui Dumnezeu si au gustat din fructul oprit, atunci a fost rostit cuvantul acesta, care a vestit venirea unui Mantuitor. Cand stramosii nostri, protoparintii nostri, au gustat din acest fruct, au ranit adanc pe Dumnezeu. A suferit grozav atunci Dumnezeu Tatal si Creatorul nostru.

Aceasta protoevanghelie, inasa, aceasta veste pe care Dumnezeu ne-a dat-o dupa caderea omului in pacat, se realizeaza apoi prin Nasterea Domnului nostru Iisus Hristos.

Nasterea Domnului nostru Iisus Hristos a schimbat intunericul de pe pamant, a schimbat total lumea. De la Nasterea Domnului a inceput cultura, de la Nasterea Domnului a inceput lumea sa se ridice din ce in ce mai mult. Pentru ca prin Hristos s-a transfigurat nu numai omul, ci cosmosul intreg.

Cerurile s-au deschis la Nasterea Domnului Hristos si de acolo au navalit, pur si simplu au navalit cetele ingeresti cantand: "Slava intru cei de sus lui Dumnezeu si pe pamant pace, intre oameni bunavoire!"(Lc. 2,14). Iar de pe pamant s-a ridicat spre ceruri din partea oamenilor inchinare adanca.

Iubitii mei frati si iubite surori,

In Evanghelia de astazi, in capitolul II, versetele 1-12, ne vorbeste maritul si binecuvantatul de Dumnezeu Apostol si Evanghelist Matei, care s-a ostenit si a scris Evanghelia, fara de care noi nu L-am fi cunoscut pe Hristos. Deci, acest evanghelist a scris in capitolul al II-lea, incepand cu versetul 1, cum a fost Nasterea Domnului nostru Iisus Hristos.

Astfel, au venit - spune evanghelistul - de la Rasarit, trei mari crai, trei magi, trei mari invatati, trei mari cititori in stele, din adancul Rasaritului. Nu se spune tara. A fost tara unde a fost turnul Babel, a fost tara unde a coborat Noe pe pamant cu corabia. De acolo au venit trei crai cititori in stele. Erau calauziti de o stea. Si pana astazi oamenii nu au inteles ce fel de stea a fost. Pana astazi oamenii invatati se intreaba ce stea i-a calauzit pe acesti magi? A fost o cometa sau ce a fost aceasta? Si tot cei ce nu sunt luminati de Duhul lui Dumnezeu nu gasesc raspunsul.

Raspunsul, iubitii mei frati, sa va ramana si sa nu-l uitati: nu a fost un corp ceresc, nu a fost o stea materiala, nu a fost o planeta sau cometa, ci a fost o putere cereasca, a fost un arhanghel, un inger, pe care magii l-au vazut ca pe o stea, ca pe o lumina inflacarata ce ardea pe cer. Nu era un corp ceresc, un corp material, ci era o putere cereasca aceasta stea, care ii calauzea pe cei trei magi de-a lungul pamantului Orientului si care s-a oprit cand a ajuns deasupra Ierusalimului.

Ce s-a intamplat cand a ajuns deasupra Ierusalimului? Steaua s-a stins, steaua s-a ascuns, nu s-a mai vazut, caci asa a fost planul lui Dumnezeu ca steaua sa nu lumineze Ierusalimul si pe Irod. De aceea, cei trei crai au inceput sa rataceasca prin Ierusalim si sa intrebe: "Unde este regele iudeilor, Cel ce S-a nascut? Caci am vazut la Rasarit steaua Lui si am venit sa ne inchinam Lui" (Mt. 2,2). Ei nu stiau de Mesia, nu stiau de prooroci, ei stiau un lucru: ca un imparat al iudeilor se va naste, care va stapani lumea.

„Unde s-a nascut acest imparat?”, intrebau magii. Si auzind acest cuvant, ne spune Evanghelia, "regele Irod s-a tulburat si tot Ierusalimul impreuna cu el" (Mt. 2, 3). Si Irod atunci a chemat pe toti preotii si invatatii de la templu care cunosteau Scriptura, care cunosteau proorociile, si i-a intreat: "Unde trebuia sa se nasca Hristos?" Iar invatatii i-au raspuns: "In Betleem, pentru ca asa spune proorocul". Care prooroc? Proorocul Miheia, in cap. 5,1: "Si tu, Betleeme, pamantul lui Iuda, nu esti nicidecum cel mai mic intre capetenii lui Iuda, caci din tine va iesi Conducatorul care va paste pe poporul Meu Israel."

Au vorbit invatatii atat de inaltator despre Betleem si i-au comunicat lui Irod. Iar Irod a dat porunca ca sa fie ucisi toti copiii de la doi ani in jos. "Unde trebuie sa se nasca Hristos?" era intrebarea lui Irod. Deci, iubite surori si iubiti frati, Irod stia ca trebuie sa se nasca Hristos. El stia ca S-a nascut Hristos. Cu toate acestea, fratilor, a indraznit sa incerce sa-L ucida pe Fiul lui Dumnezeu. Nu din nestiinta. Ca si Iuda. Si Iuda a stiut ca Hristos este Fiul lui Dumnezeu si L-a vandut. De aceea pacatul lor este nesters pentru totdeauna, ca si pacatul oricarui necredincios care nu crede in Domnul nostru Iisus Hristos. Stie ca Hristos a venit, stie ca Dumnezeu a venit pe pamant si, totusi, se leapada de El. De aceea, acest pacat al necredintei nu va fi iertat nici in cer, nici pe pamant, nici in veacul de acum, nici in cel viitor, cum zice chiar Hristos.

Pacatul impotriva Duhului Sfânt nu se va ierta niciodata, nici in veacul de acum, nici in veacul

viitor. Ce inseamna pacat impotriva Duhului Sfânt? Orice pacat impotriva credintei si mai ales necredinta. Deci Irod stia, el cunostea ca S-a nascut pe pamant Fiul lui Dumnezeu si de aceea a dat porunca si i-a rugat pe cei trei magi: “Mergeti si cercetati cu de-amanuntul despre Prunc si, daca Il veti afla, vestiti-mi si mie, ca, venind si eu, sa ma inchin Lui.” (Mt. 2,8).

Era un cuvânt plin de viclesug, pentru ca Irod, acest diavol, voia sa gaseasca unde S-a nascut Fiul lui Dumnezeu si sa-L ucida. Nu vi se cutremura inima cand auziti acest lucru? Un om, un om nenorocit, chiar daca era un rege, acest nenorocit, cunoscand si stiind ca Fiul lui Dumnezeu a venit, a cautat sa-L omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Rasplata care a fost? Irod a pierit. L-au mancat viermii de viu. Aceasta a fost moartea lui Irod. Iar cei trei magi au plecat si dupa ce au iesit din Ierusalim, steaua din nou li s-a aratat si i-a calauzit, apoi steaua s-a oprit deasupra pesterii din Betleem si razele ei au inceput sa curga, sa curga, asupra pesterii asa cum vedem in toate icoanele cum de la stea se coboara raze care lumineaza peatera.

Si ingerii se coboara si pastorii vin si aduc daruri si ei. Pastorii ne-au reprezentat pe noi, iubirii mei frati, iar cei trei crai au cazut si s-au inchinat, ne spune evanghelistul Matei, si I-au adus daruri. Daruri de aur I-au adus ca la un Imparat al lumii, tamaie I-au adus ca la un Dumnezeu si smirna ca unui om muritor. Aur, smirna si tamaie, ca unui imparat, ca unui arhiereu, ca unui om. Din acest motiv, se spune ca sarbatoarea Nasterii Domnului este sarbatoarea pacii, pentru ca pamantul s-a impacat cu cerul, cerul s-a pogorât pe pamant si a ramas pe pamant.

Pamantul nu mai este al diavolului, pamantul este al lui Dumnezeu. O bolnava indracita, cand i se facea Taina Sf. Maslu, intr-o manastire, iar cand preotii au inceput slujba si au dat binecuvantarea mare cu Evanghelia, dupa cum auziti la toate Tainele, cand se incepe cu cuvintele: “Binecuvantata este imparatia Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh...” , din adancul cel mai intunecat al acestei bolnave, satana a inceput sa strige: “Nu a Lui, a mea este imparatia”, a strigat satana din trupul acelei femei. “A mea este imparatia, nu a Lui.” Si pana astazi cauta vrajmasul sa stapaneasca lumea prin diferite mijloace, prin patimi.

Nu va suparati. Orice lacas in care se savarsesc pacatele, betia, desfranarile, sunt curtile satanei. Orice lacas de acest gen. Si orice lacas dumnezeiesc, toate bisericile ortodoxe, sunt curtile lui Dumnezeu, sunt palatele lui Dumnezeu, Stapanul cerului si al pamantului, cum spune un frumos tropar: “in curtile casei Tale stand, in cer mi se pare a fi.”

Iubirii mei fii sufletesti,

Ziua aceasta este ziua cea mare. Intotdeauna omul a incercat sa se ridice la cer.

Intotdeauna omul a incercat si a ravnit sa zboare. Intotdeauna se uita la pasari cum zboara si a dorit si el sa se ridice, si in timpurile noastre omul a reusit sa se ridice de pe pamant. Dar tendinta, dorul omului, a fost mereu de a se inalta, de a se ridica la cer, pentru ca Il cauta pe Dumnezeu, acolo unde e Dumnezeu in ceruri, cum zicem asa de frumos: “Tatal nostru care esti in ceruri...”

Dar daca noi nu am reusit, fratilor, sa ne ridicam pana la Dumnezeu cu trupul, S-a coborat Dumnezeu la noi, S-a coborat Dumnezeu intre noi. Aceasta este slava Lui si a ramas intre noi pe Sfintele Altare. In chip nevazut Il avem pe Dumnezeu intre noi. Mareata este sarbatoarea aceasta, mareata este adunarea voastra a crestinilor, care, desi sunteti obositi, pentru ca v-ati facut si

dumneavoastra datorita sa colindati pe un prieten sau pe un vecin, nu ati sovaie, ci ati lepadat patul de odihna si ati venit sa preamariti pe Fiul lui Dumnezeu. Mareata este aceasta zi.

Din suflet doresc ca in aceste zile de bucurie ale Sarbatorilor Nasterii Domnului, pentru care v-ati pregatit mult prin post si prin spovedanie, sa va trimita Dumnezeu binecuvantari peste familie, iar anul care vine rog pe Dumnezeu sa fie un an binecuvantat. Sa multumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care le-am primit pana acum. Va indemn ca, asemeni pastorilor din Betleem si crailor din Rasarit, sa-I aduceti prinosul curat al sufletelor voastre Pruncului nascut.

Anul acesta, cu ajutorul Atotbunului Dumnezeu, s-au implinit 20 de ani de la reinfiintarea sfintei noastre Episcopii. In acest timp, cinstita preotime si diaconime, sfintitii slujitori ai lui Dumnezeu din manastirile noastre si binecredinciosul popor din Maramures si Satmar au stat cu vrednicie langa altarele strabune, cu candelile aprinse, ca cele cinci fecioare intelepte, iar acum Hristos, Mirele Cel ceresc, a carui dumnezeiasca nastere o praznuim astazi, va intampina pe toti si ne binecuvinteaza munca si jertfa pe care am depus-o in aceste doua decenii, inaltand sfinte si luminoase altare, deschizandu-se multe vetre monahale, crescand un tineret luminos si foarte dornic sa pregateasca un viitor frumos pentru tara noastra iubita si binecuvantata de Dumnezeu.

La acest praznic sa nu uitam de cei ce sunt plecati si sunt departe de tara. La toti le trimitem un mesaj, un salut crestinesc si romanesc si ii asiguram ca noi de aici de acasa nu-i uitam, ne rugam pentru toti cei de departe si pentru cei de aproape. Biserica noastra, Biserica strabuna, Biserica Ortodoxa, care este Biserica lui Hristos sta la datorie cum a stat si in cei cincizeci de ani de urgie, de intunecata robie spirituala si sociala deopotrieva. Valurile sunt multe, valurile vietii sunt grele si acum.

Corabia lui Hristos este atacata de multe duhuri rele, dar poporul roman care este tare in credinta, plin de incredere in Dumnezeu si de dragoste fata de Fiul lui Dumnezeu nu sovaie, priveste inainte, pentru ca el crede in Cel ce S-a nascut in Betleem, si ne-a dat viata prin Cruce, a gustat din paharul mortii, a sfaramat portile iadului si a deschis usile raiului, risipind intunericul care azi ne inconjoara, iar prin lumina Lui ne aduce in suflete dumnezeiasca bucurie.

Nu trebuie, iubiti frati si intelepte femei, sa uitam nici o clipa de cei plecati, de cei saraci, de cei bolnavi, de cei ce au nevoie de ajutorul nostru modest, de mila noastra, de dragostea noastra, de credinta noastra. Biserica noastra, ca dintotdeauna, nu uita sa se roage, sa-i ajute, sa-i intareasca in credinta pe toti fiii lui Adam. Sunt multe popoare din lume care nu-L cunosc pe Hristos sau care si-au pierdut credinta in Dumnezeu si de aceea sunt nefericite. Au bunastare, dar n-au pace, n-au liniste, nici fericirea pe care o are poporul credincios sau omul care crede in Domnul nostru Iisus Hristos.

Poporul roman, poporul din aceasta tara, poporul din acest colt de tara, il are in suflet pe Hristos, are in inima evlavie fierbinte fata de Maica Domnului, are in minte incredere in Dumnezeu si-L asculta pe Cel pe Care intotdeauna L-a ascultat, adica pe Tatal nostru Cel ceresc.

Cu parinteasca dragoste va imbratisez pe toti, cu sfintenie, gandindu-ma la voi azi si intotdeauna. **Va binecuvantez si va doresc Sarbatori fericite, ani buni cu sanatate.**

Hristos S-a nascut, bucurati-va!

Al vostru pururea rugator

†Justinian

Arhiepiscopul Maramuresului si Satmarului